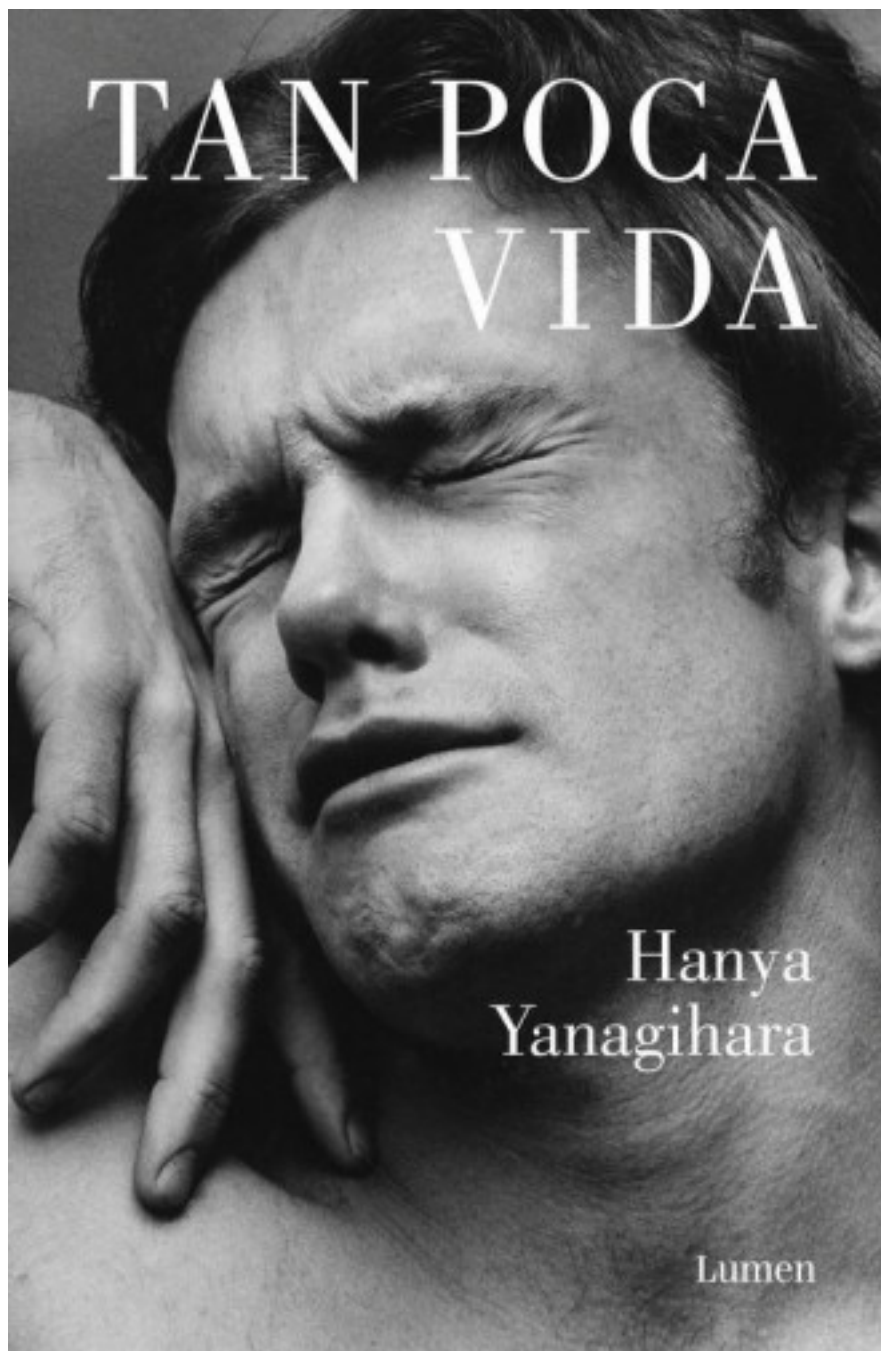

Els límits de l'amistat

Hanya Yanagihara provoca un terratrèmol d'emocions a la novel·la «Tan poca vida»

Els llibres a vegades les fan, aquestes coses. Em refereixo a convertir en llegenda personatges i relats que ens són aliens, traspasar la il·lusòria frontera de la ficció i esdevenir una entitat diferent al llibre, una petita realitat cuidada i alimentada per una comunitat de lectors apassionats que l'han

venerat i que propaguen la falla fins a extreure'n tot l'artefacte. *Tan poca vida* ho ha fet i té molts punts per reproduir-ho a casa nostra quan a través del boca orella comencin a circular els noms dels seus protagonistes: Jude, JB, Willem i Malcolm.

Llegir és una activitat solitària, però la novel·la de Hanya Yanagihara t'exigeix tant emocionalment que necessites el suport del grup, d'aquesta comunitat que l'ha llegit o que ho està fent a la vegada que tu, perquè, d'alguna manera, no vols quedar-te sol amb aquesta història. *Tan poca vida* porta innata la necessitat de compartir la lectura amb algú altre i poder, així, sobreviure-la. Aneu-vos buscant còmplices per compartir l'experiència, els necessitareu.

Malgrat que sota el meu punt de vista té una arrencada un pèl anèmica i que la prosa peca de dispersió en algun punt, la manera intel·ligent d'homenatjar l'amistat, l'amor específic de l'amistat, converteix la novel·la en excepcional.

A través de mil pàgines ens endinsem en la vida del Jude St Francis, un home ferit emocionalment i físicament, i en la dels seus amics, que procuren acompanyar-lo i cuidar-lo de la millor manera que cada un d'ells sap durant tres dècades. La novel·la comença just quan els quatre amics han acabat la universitat i s'instal·len a Manhattan i enceten les seves vides en restaurants barats i apartaments llardosos. Aviat esdevenen un actor, un arquitecte, un pintor i un advocat federal. Tots ells triomfen professionalment, són personatges afortunats però en tots hi ha fils que els minen amb inseguretats. El Jude té un passat enigmàtic i terrible que, gairebé sense atrevir-nos a mirar, anem descobrint a poc a poc: sovint se'ns fa insuportable, i malgrat que el present li fa regals a través del talent, de la fortuna, dels amics i de les seves qualitats, al capdavall tot aquest reguitzell de coses bones no són el que ell necessita.

Estem davant d'una novel·la llarga i difícil de pair que podria definir-se com una falla moderna sobre abusos, victimisme i odi fervent cap a un mateix.

El que m'ha interessat més és el plantejament que fa sobre els límits de l'amistat, una amistat no sexual entre quatre homes adults que aparentment ho tenen tot però la felicitat dels quals depèn, en gran mesura, de la fragilitat de poder sentir la dels altres. Yanagihara crea un grup d'amics hermètic caracteritzat per aquest pacte no parlat de protegir el Jude dels efectes perdurables del seu trauma. Yanagihara ha ornamentat l'amistat dels quatre homes amb una vida luxosa i benaurada en un món que gairebé és irreal perquè hi manca la vida tal i com la coneixem amb les seves crisis financeres, els seus atemptats, internet o qualsevol referència històrica que ens marqui una mica l'escenari. D'aquesta manera, Yanagihara aconsegueix provocar un terratrèmol d'emocions amb els valors de l'amistat com a epicentre focalitzat en una sola referència a què agafar-nos com a lectors: la vida de Jude i el suport dels seus amics, i aconsegueix així una arma de doble tall: una claustrofòbia considerable deguda a la intensitat dramàtica de la qual voldríem fugir, i un deliciós sentit d'intimitat, protecció i consol d'on no voldríem sortir-ne mai.

Devastadora, sincera, física, dura, tendra. Un bany de foscor i bellesa.

Foto: *Silvia Sala*

Títol: Tan poca vida (<http://www.megustaleer.com/libro/tan-poca-vida/ES0143058>) .
Autora: Hanya Yanagihara.
Traducció: Aurora Echevarría.
Editorial: Lumen, 2016.
Pàgines: 1040.
Preu: 24.90?.